

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a ballroom. The woman is wearing a red dress and jewelry, and the man is wearing a black suit. They are embracing and looking at each other. The background is a grand, ornate ballroom with chandeliers.

Lucy Kingová
Zkrocení
benátského vlka

LUCY KINGOVÁ

ZKROCENÍ BENÁTSKÉHO
VLKA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě zajímá, jak věci vypadají z jiných úhlů, jak se mění jejich barvy, tvary, vůně a chuti.

V únoru, možná si ještě vzpomenete, jste si mohla přečíst příběh Carol Marinelliové nazvaný Dívka se špatnou pověstí. A třeba si vybavíte i scénu z pohřbu manžela hlavní hrdinky, Mii, na němž se k ní chová Ariana, jeho dcera z prvního manželství, nebojím se to říct, opravdu jako pořádná mrcha. Rozhodně jste k Arianě tehdy sympatiemi zahořet nemohla.

Jenže tento měsíc vydávám knihu pojmenovanou Jiná, než si myslel, jejíž hrdinkou je právě Ariana. A ta scéna z pohřbu je zde také a Ariana... inu, je to jako v názvu příběhu. Je totiž úplně jiná, než jak si ji budete pamatovat z února. A pochopíte, že to, jak se chovala, bylo dáno situací, nešťastnou shodou okolností, neporozuměním, žalem...

A mě v souvislosti s tím napadla slova, která v jedné své knize napsal velký arménsko-americký spisovatel William Saroyan:

„Vidíš-li něco, o čem jsi si jist, že to není správné, neboť si tím jist. Jde-li o lidi, buď opravdu opatrný.“

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Kingová

ZKROCENÍ BENÁTSKÉHO VLKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Invitation from the Venetian Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Lucy King
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8238-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8239-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8240-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Řekněte sýr!“

Carla Blakeová se s křečovitým úsměvem dívala do hledáčku fotoaparátu a snažila se přitom, aby nepustila svého novopečeného jedenáctiměsíčního kmotřence, syna své nejlepší kamarádky Georgie a jejího muže Finna.¹ Pózovali teprve pár minut, avšak Carlu už příšerně bolely ruce, protože se neposedný chlapeček celou dobu snažil vykroutit z jejího náručí. Z neustálého usmívání jí začínaly tuhnout lícní svaly a v hlavě jí tepalo únavou.

Samozřejmě byla velice ráda, že se Georgii všechno nakonec dobře vyvedlo. Když ji kamarádka požádala, aby se stala Joshovou kmotrou, měla z toho obrovskou radost. Přála Georgii štěstí, které si podle svého názoru vrchovatě zasloužila. Její muž byl přímo božský – hezký, bohatý a až po uši zamilovaný do své ženy, které byl bezvýhradnou oporou. Syn Josh byl pak věrnou kopií svého otce – měl tmavé vlasy, nádherně modré oči a tvářičky zářící zdravím. Carle připadal roztomilý jako andílek.

V žádném případě na kamarádku nežárlila. S Finnem a Joshem sice tvořili ukázkovou rodinku, avšak Carla netoužila po ničem, co měla Georgie. Nedovedla

---

¹ Georgie a Finn jsou hlavními hrdiny knihy nazvané *Příběh plný tajemství*, na niž *Zkrocení benátského vlka* navazuje. Tato kniha vyšla v červnu. Poznámka redaktora.

si představit, že by se jako ona vystěhovala z ruchu velkoměsta na venkov, jakkoliv půvabný. Místa, kde lišky dávaly dobrou noc, ji nikdy nepřitahovala.

Stejně tak netoužila po manželovi, natož po dítěti, které by zcela jistě přibrzdilo její vzletnou kariéru. V úvahu nepřipadal ani přítel. Známosti na jednu noc? Jistěže! Vážný vztah? V žádném případě! Carla si na devše cenila své svobody a nezávislosti. Nevzdala by se jich ani za nic.

Nedovedla si představit, že by dlouhodobý vztah vůbec zvládla. Nevěděla by, co si s city k mužskému počít, ani co by měla dělat s těmi jeho. Už jen pomýšlení na lásku jí nahánělo husí kůži.

Její mírné podráždění měla na svědomí únava a stres. Teprve před čtyřiaadvaceti hodinami byla ještě v Hongkongu, kde se snažila přesvědčit bojovného a neústupného výkonného ředitele firmy, že je osobně zodpovědný za masivní únik dat ze své firmy a že jedinou možnou nápravou je pokorná omluva každému jednotlivému zákazníkovi s velkorysým vyjádřením dobré vůle.

Jakmile se tvrdohlavý ředitel umoudřil a konečně se uráčil souhlasit s jejím návrhem, Carla pospíchala na letiště. Let jen taktak stihla, a jakmile přistála a prošla celnicí, spěchala do svého bytu, kde se bleskově vysprchovala a převlékla. Poté hodinu a půl řídila do vesničky v Oxfordshiru, v níž si Finn s Georgií nedávno zakoupili dům.

Příšerně se honila, aby na křtiny dorazila včas, ale vůbec jí to nevadilo. Georgie byla víc než jen nejlepší kamarádka. Poznaly se v hippie komuně, kam se s rodiči přistěhovala, a prakticky okamžitě se spřátelily. Sdělovaly si tajemství a dělily se prakticky o všechno. Společně proplouvaly nástrahami puberty a adolescence a spolu také čelily rodičovskému nezájmu. Navzájem si byly velkou oporou a pouze díky tomu, že se opíraly jedna o druhou, byly v komuně schopné přežít bez větší psychické újmy.

Teď však, když jí z žil vyprchal adrenalin, ji konečně dohnala pásmová nemoc. Carla se cítila příšerně unavená. Milovala večírky, avšak nyní si nepřála nic jiného než trochu klidu. Konverzace byla schopná pouze s vyčerpáním posledních sil a ke všemu bylo horko k zalknutí.

Umínala si však, že vytrvá. Nechtěla zklamat Georgii. Těšila se, že až bude zase doma, pořádně si odpočine a možná dokonce zváží delší dovolenou. Nyní však měla přednost Georgie s rodinou. Byl to její velký den a Carla jí ho nehodlala zkazit. Dále se tedy usmívala a držela vzpouzejícího se Joshe, který se stejně jako ona nemohl dočkat, až bude po všem.

Fotograf konečně vyjádřil zvednutým palcem spokojenost a odvrátil se, aby zkontroloval fotky. Carla s úlevou postavila Joshe na trávník a chlapeček se okamžitě vydal směrem k altánku, kde se chystal oběd. Carla si narovnal záda a vyklepala paže, aby uvolnila strnulé svaly.

„Ten můj kmotřenec se kroutí jako úhoř,“ poznamenala k Georgii, která při fotografování stála několik metrů za ní, avšak nyní si stoupla vedle kamarádky.

„Před necelým týdnem začal chodit,“ vysvětlovala Georgie s mateřskou pýchou a s úsměvem sledovala, jak se její syn batolí k altánku. „Nemůže se toho nabažit. Nejraději by pořád trénoval.“

Carla sledovala, jak se Josh natáhl jak široký, tak dlouhý, ale hned se sebral a maširoval dál. „Jeho odhodlání je vážně obdivuhodné,“ poznamenala pobaveně.

„To má po tátovi.“

„Jak se Finn vůbec má?“

Georgie posmutněla. „Snaží se předstírat, že se nic neděje, ale přitom leze po zdi.“

„Pořád nic nového?“

Koncem minulého roku se Finn dozvěděl, že je adoptovaný. Bylo mu šest měsíců, když ho za svého přijali Jim s Alicí. V březnu se pak dozvěděl, že se

narodil v Argentině a že je jedním z trojčat. Ačkoliv do pátrání po svém původu nalil už spoustu peněz, nic dalšího se od té doby nedozvěděl.

Georgie vzdychla. „Nic.“

„To musí být frustrující.“

„Je. Finn tvrdí, že na tom nezáleží, že to není vůbec důležité, jenže já si myslím, že to spíš říká, aby o tom sám sebe přesvědčil. Pořád doufá, že se objeví něco dalšího. Vidím na něm, jak ho to sžírá.“

Carle bylo jasné, že pokud se něčím trápí Finn, užirá se tím i Georgie. Z celého srdce si přála, aby jim oběma mohla nějak pomoci. „Kde to uvízlo?“

„Pátrací agentura se pořád pokouší najít jeho bratry, ale bezvýsledně. Stopa, kterou měla, nikam nevedla.“

„Můžu něčím pomoci? Třeba bych mohla rozjet PR kampaň.“

„Spíš ne,“ zavrtěla hlavou Georgie. „Ale i tak moc děkuju. A děkuju i za to, že jsi přijela. Vím, jakou jsi kvůli tomu musela mít honičku.“

„Přijela jsem moc ráda,“ ubezpečila Georgii Carla. Stravoval ji sice stres, ale přesto mluvila pravdu. „Byla to nádhera. Josh je naprosto úžasný. A kromě toho moc dobře vím, jak máš ráda party.“

Party se skutečně vyvedla na výbornou. Jasnou modř na obloze nekazil jediný mráček a medově zbarvené stěny Georgiina nového domu se v červnovém slunci jasně leskly. Skleněné tabulky velkých výsuvných oken slavnostně zářily, jako by svým jasem chtěly podpořit radostnou atmosféru. Od terasy se jako měkoučký koberec do všech stran rozprostíral zelený trávník, který ohraničovaly profesionálně zastřižené keře, jejichž upjatou přísnost zmírňovalo šumějící listí opodál stojících stromů. Šampaňské a ovocné limonády tekly proudem, exkluzivní společnost jim dělaly vynikající kanapky a všude kolem se rozléhal smích a hovor.

„Musím zajít zkontrolovat přípravu oběda,“ konstatovala rychle Georgie, která si všimla gestikulujícího

vedoucího cateringu, který se vynořil zpoza altánku. „Zvládneš to tu sama?“

„Samozřejmě,“ ujistila ji Carla s úsměvem. „Jen klidně běž.“

Georgie se obrátila k odchodu a Carla si mezitím prohlížela hosty. Pohledem těkala od jednoho elegantního hosta k druhému, až se její zrak zastavil na postavě v dálce.

Kdosi stál ve stínu za keřem a opíral se o strom. Paže měl založené na prsou. Do obličeje mu nebylo vidět. Bylo však zjevné, že se schovává. Snažil se, aby ho nikdo z hostů nezahlédl. Carla instinktivně vytušila problém. Zbystřily se jí smysly a zježily chloupky na šíji.

„Počkej ještě,“ vyhrkla a položila ruku na Georgiiinu paži.

„Děje se něco?“

„Dostavili se všichni pozvaní hosté, nebo někdo chybí?“ zeptala se Carla.

„Ne, nikdo nechybí.“

„Nikoho už nečekáte?“

„Ne.“

„Tak kdo je to tamhle?“ ukázala Carla na skrývající se postavu. Georgie na muže zaměřila pohled a neznatelně se zamračila. „Nemám tušení. Ale přísahám, že před chvílí tam ještě nikdo nestál.“

„Chceš, abych za ním zašla a zjistila, co je zač?“

„Ty bys to udělala?“

„Proč ne?“ opáčila Carla. Včasné odhalování možných rizik i potíží a jejich likvidace bylo nakonec její zaměstnání. „Klidně.“

„Díky,“ usmála se na kamarádku vděčně Georgie.

„Žádný problém.“

„Klidně zakřič, kdyby něco. Přijdu ti na pomoc.“

„Spolehni se.“

Tak mě objevili, hrklo ve Federikovi Rossim, ukryvající se za hustými větvemi stromu, o jehož kmen se

teprve pár minut opíral. Viděl to té hezké blondýnce na očích. Před chvílí ještě živě hovořila s kamarádkou, avšak posléze její pátravý pohled spočinul na něm a Rico si všiml, jak okamžitě ztuhla. Následně se jeho směrem podívala i její kamarádka, pak si spolu mladé ženy vyměnily pár slov a poté se blondýnka vydala ráznými kroky přímo k němu. V rozhodné chůzi jí nezabránily ani vysoké podpatky.

Kráčela elegantně po trávníku a půvabně přitom pohupovala boky. Živůtek červených šatů bez rukávů jí láskyplně objímal poprsí a volná sukně se vlnila kolem hezkých dlouhých nohou. Její postava se vyznačovala ukázkovými křivkami, které ladná chůze jen zdůrazňovala.

Rico sem však nepřišel proto, aby navazoval známosti. Chtěl mluvit s Finnem Calvertem, aby si ujasnil jistá fakta. Přesto ho potěšilo, že se nejen dokáže potěšit pohledem na přitažlivou ženu, nýbrž že na ni vstřícně reaguje i jeho tělo. Ještě před třemi měsíci nebylo vůbec jisté, jestli bude ještě někdy chodit. Při těžké nehodě si zlomil páteř, roztránil pánev a přerazil stehenní kost, avšak naštěstí se z toho díky své silné vůli i úsilí úspěšně dostal.

Odhodlání přežít si vypěstoval v benátských ulicích, které se mu po nenadálé smrti rodičů staly domovem už v jeho pouhých deseti letech.

Sledoval, jak se k němu blondýnka blíží, a ke svému údivu zjistil, že není pouze *hezká*. Byla přímo nádherná. Ve stupňovitě sestříhaných zlatých vlasech jí tančilo slunce a ze srdíčkového obličejce zářily zelené oči lemované hustými řasami.

Rico z ní nedokázal odtrhnout pohled. Cítil, jak se mu podbřiškem rozlévá touha a střílí horoucí výboje do celého těla. Příval adrenalinu mu zrychlil pulz a napjal všechny svaly, jako by se Rico chystal k útoku. Nakonec to bylo skutečně tak. Kdyby to bylo možné, Rico by sladkou blondýnku uchvátil, natlačil ke kmeni a začal ji zuřivě líbat, aby okusil, jak chutná.

Rád by si vyzkoušel, jestli mu po úraze dole všechno funguje, jak má, avšak choutky musely počkat na vhodnější místo i čas. Bohužel. Rico si posunul sluneční brýle na čelo, strčil ruce do kapes džínů a vystoupil ze stínu na světlo. Potlačil bolestnou grimasu, jak ho v pravé noze ostře bodl sval, a v té samé chvíli k němu dospěla blondýnka.

Překvapeně se zastavila a dlouho na něj zírala. Pak ho zelenýma očima sjela od hlavy k patě a zase nazpátek. Zbledla, zalapala po dechu a oči se jí rozšířily údivem.

„Ach, bože,“ vydechla užasle. Rico si při zvuku jejího hlasu na moment představil jejich nahá propletená těla a připadalo mu, že přímo slyší, jak ho v návalu rozkoše volá jménem.

„O tom, že bych byl bůh, nic nevím,“ pronesl lehce výsměšně a erotické představy nemilosrdně potlačil.

„Kdo jste?“ zeptala se blondýnka.

„Federico Rossi. Přátelé mi říkají Rico.“ *Tedy jistě by mu tak říkali, kdyby nějaké měl.*

„Odkud jste?“

Kdoví? A koho to zajímá? Jeho tedy určitě ne!

„Z Benátek.“

„Jak jste se sem dostal?“

„Kupodivu velmi snadno,“ odtušil Rico. „Někdo nechal otevřenou bránu.“

„Ano, pro personál.“

„Finn by si to tady měl líp hlídat.“

„Dám mu vědět.“ Blondýnka potřásla hlavou, jako by se chtěla vzpamatovat. „Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ konstatovala ohromeně. „Co tady děláte?“

Dobrá otázka. Rico sám pořádně nevěděl. Nejspíš chtěl především zjistit, jestli se potvrdí jeho podezření, které v sobě choval od doby, co v nemocnici spatřil v novinách fotografii mladého páru. Celý sdrátovaný a omámený léky hleděl na muže, který byl jeho přesnou kopií. Od onoho dne neměl ani chvíli klidu.

Připadalo mu, jako by našel chybějící kousek sebe samého, ačkoliv se od té doby nepřestával přesvědčovat, že má všechno, po čem kdy toužil. Nikoho nepotřeboval, tím spíš muže, který vypadal přesně jako on.

Snažil se na celou událost zapomenout. Dny ubíhaly, měnily se v týdny, a Rico na fotografii nepřestával myslet. Šířilo ho vědomí, že onen mladík může být jeho blízkým příbuzným.

Nakonec to nemohl vydržet. Poslechl instinkt, který mu tvrdil, že tak nápadná podoba nemůže být náhodná, a rozhodl se jednat.

Zadal jméno Finna Calverta do vyhledávače. Co se týkalo osobního života, výsledky byly krajně neuspokojivé. Rico si proto najal pátrací agenturu, která byla na rozdíl od internetu schopná přece jen něco vypátrat. Finnovo datum narození se přesně shodovalo s jeho. Rika ta skutečnost naprosto šokovala. Znamenalo to, že byli s Finnem docela jistě bratři, a to jednovaječná dvojčata. Byl z toho natolik rozhozený, že se rozhodl přesvědčit na vlastní oči, jak se věci mají.

Té půvabné mladé ženě to však říct nemohl. Připadalo mu, že by to vyznělo hloupě. Něco jí však odpovédět musel.

Pousmál se a postoupil ještě o kousek k ní. „Právě teď,“ zamručel a sjel ji pohledem, „obdivuji překrásnou scénérii.“ Samolibě zaregistroval, jak blondýnce na šíji divoce zatepal pulz a zrudly jí tváře.

Pohledem sklouzla na jeho rty a z očí jí přitom vyšlehl plamen. Zadržela dech a bezděky se k němu naklonila. Rika na okamžik omámila její vůně. Prudce po ní zatoužil. Blesklo mu hlavou, že by se měl oné bouřlivé reakci na její blízkost poddat, a nikoli se jí bránit. Stále nechápal, proč sem vlastně přišel, zato však velmi dobře rozuměl reakcím svého těla, které mu dávalo jasně najevo, že tuto dívku chce.

Sex neměl palčivých dvanáct týdnů a Rikovi zatraceně chyběl. Postrádal sílu vzájemné přitažlivosti,

syčící žár úchvatné chemie i požehnané zapomnění, které poté nevyhnutelně následovalo. Příležitost k nápravě měl přímo před sebou. Nechtěl sice v Británii zůstat přes noc, ale Rico byl zvyklý nečekaně měnit plány. Rozhodl se, že blondátou bohyni pozve na večeři do nějaké restaurace v Londýně. A pokud bude následně svolná, vezme ji do svého penthousu, překulí do postele a dokáže sobě i jí, jak skvěle se zotavil z úrazu, který si přivodil při BASE jumping a při němž se téměř zabil. Momentálně si nedovedl představit, jak by mohl příjemněji strávit čas.

Blondýnka před ním se však rychle vzpamatovala. S nepatrným zamračením se od něj odtáhla a její pohled zpřísněl. Rico to v žádném případě nepovažoval za překážku. Byl zkušený a dobře viděl, jak na jeho blízkost zareagovala. Umínil si, že toho v každém případě využije.

„Myslela jsem, proč právě u stromu?“ otázala se nevzrušeně, jako by jí ještě před chvílí vzrušením nehořely tváře. Na Rika její perfektní sebeovládání udělalo dojem, ale tím spíš si zamlouval, že ji dostane.

„Proč jste nepřišel jako ostatní hosté předními dveřmi?“

Rico šoférovi nařídil, aby vůz zaparkoval na konci šestice vozů před vchodem. Pátrací agentura mu nedsdělila nic o tom, že by byl Finn blázen do aut, takže usoudil, že se v domě zřejmě koná party. Řekl si, že nejlepší bude, když nejdřív zjistí, co a jak, a pak eventuálně Finna vyhledá. Plížil se kolem vysokých a širokých křovisek podél strany domu, aby ho nikdo nespatriil. Brzy objevil strom, pod který se mohl schovat a nepozorovaně sledovat, co se kolem obydlí děje. V jeho stínu si připadal jako doma, nakonec v Benátkách si v minulosti užil stinných zákoutí ažaž. „Nerad kazím zábavu,“ odušil.

Blondýnka zvedla obočí. „Zato se zjevně rád schováváte.“

„Já že se schovávám?“ pohoršil se naoko Rico. Také vyhledávání úkrytů patřilo k dovednostem, které si osvojil v minulosti.

„Ano. Ukrýval jste se. Snažil jste se, aby vás nikdo neviděl.“

„Nazvěme to raději... pokojným pozorováním z patřičné vzdálenosti,“ navrhl Rico. Zalitoval, že se měl schovat líc. Mohl se tak vyhnout vysvětlování. Kdyby ho blondýnka neobjevila, mohl také přijít někdy jindy – anebo třeba vůbec ne. Couvnout však již nemohl. Možná tomu chtěl osud, aby se konečně dozvěděl, jestli je Finn jeho pokrevný příbuzný.

„Přišel jste za Finnem.“

„Ano,“ přitakal Rico a roztáhl rty do úsměvu, o němž věděl, že je jeho nejpodmanivější. V duchu si spokojeně zamnul ruce. Blondýnčin pohled sjel opět na jeho rty, i když pouze kratince. Líbil se jí, to bylo zřejmé.

„Za svým bratrem.“

„Pravděpodobně.“

„Pak tedy pojdte se mnou.“